

mod fred og sikkerhed og en forbrydelse mod menneskeheden, bekræfter retmæssigheden af kolonibefolkningskamp for selvbestemmelse og uafhængighed, og kræver militærbaser i koloniområder nedlagt.

8. Behandlingen af det stadigt tilbagevendende spørgsmål om de arabiske *Palæstina-flygtninge* bragte ikke sagen nærmere en løsning. Debatten præges af særlig bitterhed mellem de arabiske stater og Israel på baggrund af de alvorlige grænsesammenstød mellem Israel og Syrien og Israel og Jordan i efteråret. Debatten udmundede i den sædvanlige amerikanske resolution med visse ændringer, der anmoder generalkommissæren for Palæstinaflygtninge og FN's mæglingskommission for Palæstina om at fortsætte deres arbejde for en løsning og opfordrer alle stater til at yde tilskud til generalkommissariatet.

9. Under 21. samling tog man et skridt videre ad den vej henimod *international beskyttelse af menneskerettighederne*, som man var slået ind på under 20. samling med vedtagelsen af konventionen om afskaffelse af racediskrimination. Således vedtoges der enstemmigt to internationale konventioner om menneskerettigheder, *en om økonomiske, sociale og kulturelle rettigheder og en om borgerlige og politiske rettigheder*. Samtidig vedtoges en *valgfri protokol om individuel klageret* i tilslutning til sidstnævnte konvention. De to konventioner forpligter de deltagende lande til at virkeliggøre principperne i verdenserklæringen om menneskerettighederne af 10. december 1948, og indeholder hvert sit sæt gennemførelsesbestemmelser, som dog fik en ret svag udformning, hvilket imidlertid var nødvendigt for at sikre konventionernes enstemmige vedtagelse.

10. Problemstillingen med hensyn til de *økonomiske spørgsmål*, der var til behandling på 21. samling, var i sit grundtema ikke ny. Udviklingslandene pressede på over for de industrialiserede lande for at opnå større tilførsel af finansielle og tekniske ressourcer såvel som bedre vilkår i samhandelen, men

drøftelserne og vedtagelserne var gennemgående præget af realitetssans, idet det ikke mindst hos de toneangivende blandt udviklingslandene erkendtes, at øget bistand fra industrilandene må modsvares af øget indsats i u-landene i retning af bedre udnyttelse af forhåndenværende ressourcer. I denne forbindelse sporedes også en øget u-landsinteresse i samarbejde med USA og dermed følgende øget amerikansk indflydelse på bekostning navnlig af de europæiske lande.

21. samling traf flere beslutninger af betydning for de nye landes økonomiske udvikling; her kan særlig fremhæves:

- a) i fortsættelse af 20. samlings beslutning om oprettelse af en *FN-organisation for industriel udvikling* (kaldet UNOID i 1965, nu omdøbt til UNIDO) godkendte 21. samling statutterne for det nye organ, valgte de 45 lande til organisations styrelsesråd samt besluttede at placere UNIDOs hovedkvarter i Wien.
- b) Vedrørende de internationale handels-spørgsmål var den vigtigste beslutning, at *FN's 2. konference for udenrigshandel og udvikling (UNCTAD II)* vil blive afholdt i New Delhi i tiden fra 1. februar til 25. marts 1968.
- c) På det institutionelle område må endelig nævnes, at Generalforsamlingen efter 15 års frugtesløse drøftelser besluttede at oprette et nyt organ, *FN's kapitaludviklingsfond*. Kapitaludviklingsfondens oprettelse blev gennemtvunget af udviklingslandene i kraft af deres stemmeflertal trods en enig vestlig opfattelse af, at der ikke er behov for yderligere organer, men derimod nok for yderligere ressourcer til anvendelse gennem allerede eksisterende kanaler.

11. Endelig kan det nævnes, at 21. samling på 6. udvalgs anbefaling vedtog at nedsætte en *FN-kommission for international handelsret*, bestående af 29 medlemmer, hvis opgave bliver i samarbejde med UNCTAD at fremme en progressiv harmonisering af og skabelse af ensartethed i den internationale handelsret.